

Ősz

A hegyről, az erdő sűrűjéből hajtunk be a faluba. Az első viskó udvarán őszhajú asszony teregeti kötélre az ágyruhát. A hegyről jól kivehető a mohával benőtt szikla, a völgyekben piros és barnás fák, csupaszszirtek láncolata, ki egészen a nyílt tengerig. Ő felénk fordítja fejét s meglátja az autót. Ősz haja gondosan megfésülve és hajtűkkel megtűzve a fején. Elmúlt a nyár. A nedves ruhák csattogva lengnek az őszi szélben. Ritkán jár erre autó, az is megállás nélkül továbbrobog. A ház fala piros, vacognak az almafa levelei. Az őszhajú asszony felénk fordítja fejét.

Egy ház

Téli hajnal egy középkori kisvárosban. Alig dereng még. A szűk sikátorokban öregasszonyok hányják a havat, fejükön kendő, lábukon otromba csizma. A falu félig kifordítva lóg, az ablakok üresen néznek a világba. Egy ház egyik sarkára támaszkodik, úgy próbál pihenni, hagyja, hadd folyjon ki a repedésein az idő. A padlásan a madarak még a múlt században vertek tanyát, bölcs és egyenletes brügás hullik az ereszről a földre, bölcs és egyenletes hangsor ez évről évre. A fejedelemség árnya a köztársaság árnyékába olvad. A szocializmus névtábláját a falra erősítették. Öregasszonyok sutyorognak halkán egymás között.

JÁVORSZKY BÉLA fordításai

Felhők

*Felhők, fehér, törékeny csontok, a föld koporsójába helyezett halál.
Felhők, égbolt szigetvilága, vitorlázik benne egy fehér csillag. Most meg tűzhányó-kitörés, láva-okádék — hegyek, Alpok, Leonardo da Vinci tömör tájai. És ha*